

Světlo národů je Kristus

Svátek Uvedení Páně do chrámu patří k nejstarším křesťanským svátkům. Panna Maria s Josefem přicházejí s dítětem Ježíšem do chrámu, aby vykonali podle Zákona předepsané obřady a nabídli svého Syna Pánu. Stařec Simeon, veden Duchem Svatým, ho pak přivítá jako naplnění touhy a smyslu svého života a jako světlo k osvětlení národů. Když Panna Maria vyslechne a pokorně přijme jeho poselství, pronikne jí srdce meč. Tím mečem je Ježíš oddělen od svých rodičů, je zasvěcen Bohu a patří od té chvíle církvi.

Se svíčkami v rukou napodobujeme Marii a vyjadřujeme ochotu odevzdávat se spolu s Ježíšem Otci při slavení eucharistie, abychom se stávali obětí. Je až překvapivé, jak symbol svíce oslovuje dnešního praktického člověka, který žije v záři reklam, ve světle reflektorů popularity, a honícího se za úspěchem. Zájem o betlémské světlo, které se stává téměř moderní svátostí, starost o to, aby nevyhaslo, sjednocen se s tím malým, ale živým a teplým světélkem, ukazuje, že člověk ve skutečnosti chce někomu patřit a někomu sloužit, ale potřebuje poznat jeho velikost a zároveň blízkost.

Svatý otec Jan Pavel II. dobře vystihl tuto touhu i možnost jejího naplnění, když ustanovil den tohoto svátku Dnem oslavy zasvěceného života, dnem mužů a žen, kteří "už našli" a mohou být světlem těm, kteří ještě hledají. Jeden, dnes už téměř pětadesátiletý muž, vyprávěl o tom, jak on "našel". Měl v úmyslu vstoupit do manželství. Na svatbě svého bratra měl jít za svědka spolu se sestrou nevěsty. Ta se však nedostavila a musel ji někdo nahradit. Když si snoubenci slibovali lásku, úctu, věrnost a odhodlání společně nést až do smrti všechno dobré i zlé, napadlo ho, že právě toto nabízí Ježíš jemu. A z této Ježíšovy věrnosti žije dodnes.

Bláznivě a nerozumně se zamilovat do Boha výlučnou láskou a darovat se mu na celou věčnost – to je příběh, který se stále odehrává a je hmatatelným důkazem přítomnosti Ježíše Krista v církvi. Je svědectvím o věčném životě, kde se lidé nebudou ani ženit ani vdávat a jejich štěstím bude sám Bůh. V Opavě se v těchto dnech církev loučí s panem profesorem Jiřím Bartuškem, který nám na fakultě opakoval: „Kněz, který poctivě žije svůj celibát, je pochodující vykřičník.“

*Mons. Jiří Mikulášek,
generální vikář brněnské diecéze*